

Mùa Xuân,

Xin Hãy Đến.

Huỳnh Văn Phú

Em yêu dấu,

Khi anh viết những giòng này cho em thì mùa Thu đã đi qua. Anh nhận ra điều ấy lúc buổi sáng thức dậy, nhìn ra khung cửa kính, những bông tuyết đã rơi xuống từ lúc nào. Đó là những bông tuyết đầu tiên của mùa Đông này. Anh còn nhớ khi lần đầu trải qua mùa Đông ở đây, anh thường theo dõi thời tiết để xem ngày nắng, ngày mưa, ngày lạnh, ngày tuyết...nhưng bây giờ thì anh không còn can đảm để nhận biết sự đổi thay của đất trời ấy nữa.

Những ngày tháng hiện tại, đối với anh, ngày nào cũng như ngày nào. Thế nhưng cái màu trắng của tuyết bao phủ mặt đường, trên mái nhà đối diện, trên cành cây trụi lá đã khiến cho lòng anh chùng xuống một cảm giác sững sốt, bất ngờ: À, thì ra mùa Đông đã đến. Anh đã chạm mặt với mùa Đông bất ngờ và sững sốt, bất ngờ và sững sốt như khi nhận được tin em sau hơn 20 năm bất tin, chẳng hiểu em đã theo giòng chảy của một con sông nào mà trôi đi.

Em đã nói với anh rằng trong bốn mùa Đông xám, Thu vàng, Hạ trắng, Xuân xanh, chỉ có mùa Thu là em thích nhất. Mùa Thu đem lại cho em sự yên tĩnh của tâm hồn, em thích được ngủ yên một giấc thật dài giữa một cánh đồng tràn ngập hoa vàng, em yêu màu

vàng của lá úa rơi đầy trên các lối đi. Em đã cho rằng nó cũng đáng yêu và mời gọi như một sân cỏ xanh mượt mà. Và em đã thắc mắc tại sao người ta lại tốn công đi gom từng đồng lá như thế. Em cho là hạnh phúc khi đang lái xe mà mắt vẫn có thể nhìn lá thu bay đùa giỡn trên mặt đường. Vì thế, anh đã thay em viết mấy lời cảm ơn mùa Thu: "Xin cảm ơn mùa Thu đã vì em tôi mà làm cho cây rụng lá."

Giòng sông mà em trôi đi trên đó trong những năm tháng qua đã không dẫn em đến một bến bờ nào có mùa Xuân để "mắt em biếc, má em hồng". Nhưng bến bờ em đã đến lại là một mùa Đông xám ngắt, sầu thảm và nghiệt ngã nhất trong đời một con người. Em bảo rằng đó là số phận. Vậy số phận là cái gì và liệu có số phận trên cõi đời này không, hả em? Không lẽ nào em lại có một số phận như thế. Anh không thể

nào tin được, anh chỉ biết rằng em đã chịu đựng những mất mát, những khổ đau mà có lẽ những điều bất hạnh ấy không giống như của những người khác. Em ạ, hình như Tolstoi đã viết như sau để mở đầu cho một cuốn sách của ông: "Người ta khi sung sướng và hạnh phúc thì ai cũng giống nhau nhưng khi đau khổ và bất hạnh thì mỗi người đau khổ và bất hạnh

Thủy Quân Lục Chiến

một cách khác nhau “ Có phải vậy không em ?

Mùa Thu với những chiếc lá úa đột ngột lìa cành rơi xuống theo từng cơn gió nhẹ mà em yêu thích đó đã trôi qua. Và mùa Đông đang chậm chậm đến mang theo những cơn gió lạnh se người cùng với những bông tuyết đầu tiên rơi xuống sáng nay. Có lẽ, nơi em đang ở bây giờ tuyết cũng đã rơi. Anh hình dung thấy em đang đi một mình giữa cơn bão tuyết. Em nói rằng tuyết tượng trưng cho sự liêm khiết của tâm hồn và sự tự do nhưng cái màu trắng lạnh tanh của tuyết đã quật em ngã nằm sòng soãi trên đường, không một chút xót thương. Em đã gượng dậy trong cơn bão tuyết để sau đó bỗng chợt thấy mình yêu mùa Thu. Em nói em chưa hề cảm nhận được một chút gì của mùa Xuân và trong những năm tháng sống lưu lạc ở xứ người, em đã không tìm thấy mùa Xuân. Em đã đi tìm mà không thấy hay em chưa hề đi tìm ? Em quên rồi, em đã có mùa Xuân nhưng em như một người trồng hoa không may mắn, cây hoa hạnh phúc em đã trồng, đã vun xới đó, cách đây (bao lâu rồi em nhỉ ?) đã bị những đợt sương giá bất chợt đổ xuống làm thui chột. Chuyến bay định mệnh đã gửi trả về lại cho em cái tình yêu và sự chọn lựa của đời em bằng một cỗ quan tài đóng kín. Đất nước này không có chiến tranh, không hề nghe tiếng đại bác vọng về hàng ngày, không có hỏa châu thấp sáng bầu trời mỗi đêm mà sao vẫn có chia lìa? Anh còn nhớ, ngày xưa đã có lần em nói với anh rằng, em chưa hề nói lời ràng buộc với ai, nói sao được những lời gắn bó ấy khi có thể ngày mai người bạn của mình sẽ ngã gục ở chiến trường. Không ai có đủ can đảm ôm vào lòng cái hạnh phúc khi không chắc hạnh phúc ấy sẽ thuộc về mình, nhất là đối với em, người của dư luận, của dè dặt và của kín cổng cao tường ?

Em yêu dấu,

Ai trong chúng ta cũng có một thời gian để

nhớ, để thương và để sống với những dự định của mình. Và trên hết là một thiên đường để mơ tưởng (Anh không nói đến cái “Lạc Lối Thiên Đường”, chuyện kể về một môi tình lạ lùng, cuồng si trong một tập truyện mà một người bạn văn của anh vừa mới gửi tặng anh trong tuần qua). Một thiên đường đầy ấp trong ký ức những ước mơ của tuổi mới lớn, vừa biết yêu. Tại sao cho đến bây giờ em vẫn nói em chưa hề có được những điều ấy ? Trong em có còn tia lửa ấm nào ? Và nếu có, em hãy đọc những giọng này với một chút lửa còn sót lại trong trái tim em. Ôi, anh nói làm chi với em những điều có vẻ nhỏ nhoi như thế. Ô, không đâu em ạ, những điều ấy có vẻ vụn vặt và tầm thường nhưng chính là những cái to lớn nhất trong đời sống con người. Sẽ không phải là con người nếu trong đời sống của họ không hề có những điều nhỏ nhặt ấy nằm ở một nơi nào sâu kín trong một góc tâm hồn họ. Em có thấy như thế không ? 20 năm, bao nhiêu nước đã trôi qua cầu, thời gian đủ dài để em có thể tìm thấy lại thiên đường đã mất. Thiên đường ấy chính là mùa Xuân mà anh mong nó sẽ đến với em sau những ngày Đông giá lạnh vừa qua. Em đã rời xa cái thiên đường tuổi nhỏ của em ở Saigon với những sáng nắng chiều mưa, những buổi tan học ra về trên con đường Duy Tân có hai hàng me rậm mát, làm sao em biết được những người còn ở lại đã đánh mất thiên đường của họ như thế nào. “ Em ra đi nơi này vẫn thế “, câu hát trong nhạc phẩm của một nhạc sĩ đã một thời làm rung động bao nhiêu trái tim trước 75 đã trở thành tro trên, khô hời và lố bịch.

Cái “ nơi này vẫn thế “ sau khi em đã ra đi là bao nhiêu trăm ngàn người đã sống một cuộc sống tủi nhục, đắng cay, đói khát và tuyệt vọng trong các lao tù Cộng Sản, là bao nhiêu người đã chết oan uổng, là bao nhiêu người đã bỏ mình trên biển Đông trong lúc cố vượt

thoát đi tìm tự do, là bao nhiêu môi tình tan vỡ.

Anh tin rằng trên trái đất này, kể từ khi con người xuất hiện - và cũng là lúc tình yêu được hình thành - sẽ không có bất cứ nơi nào dưới ánh mặt trời này có những cuộc tình nát tan, bi đát như số phận của những người mà em đã biết hoặc không quen, đã và đang chịu đựng kể từ cái ngày 30/4 hãi hùng, đau đớn kia.

Những người đó, kể cả anh, đã sống, đã chịu đựng và trải qua những năm tháng trên quê hương chúng ta mà sau ngày em ra đi đó, sự đói khổ, lòng hoài nghi, dối trá và hận thù đã hiện diện thường trực trong đời sống hàng ngày như một thứ chân lý không gì thay thế được. Em thấy có còn sự đau đớn nào lớn lao hơn ?

Em yêu dấu,

Em đã sống hơn 20 năm ở đây, một đất nước giàu có nhất, thanh bình nhất, hùng mạnh nhất, văn minh nhất nhưng theo anh thì hình như xứ sở này đã không có cái tình cảm của con người. Một đời sống máy móc, lạnh tanh như mặt nước đóng băng vào những buổi sáng em thức dậy đi làm. Tuy nhiên, đâu có phải vì thế mà em nói rằng em không tìm thấy mùa Xuân hiện diện trong đời sống của em. Có thể em nói tiếng Mỹ như người Mỹ, thích ăn đồ ăn Mỹ và nghe nhạc Mỹ hơn nhưng màu da em vẫn là da vàng, mắt và tóc em vẫn màu đen rất Việt Nam và nếu có dịp nào đó trong những buổi lễ lộc của gia đình, em vẫn mặc chiếc áo dài, loại y phục “ ba phần gió, một phần mây “ y như em đã mặc thời còn con gái ngày xưa cấp sách đến trường. Và như thế là mùa Xuân đã ở đâu đó trong từng ngõ ngách của tâm hồn em rồi. Tại sao em không nhận ra ?

Nơi em đang ở bây giờ, trên con đường có cái tên gọi cho người ta một thứ khói thuốc làm cháy buồng phổi, khô cả cổ họng kèm theo những cơn ho sặc sụa đó, mà lạ lùng thay, vào những ngày đầu mùa Xuân vẫn còn có tuyết rơi. Phải thế không em ? Vậy thì anh có

mâu thuẫn không khi nói rằng màu trắng của tuyết cũng chính là màu xanh của mùa Xuân. Hình như trong con người, chỉ có quả tim là nơi chứa nhiều mâu thuẫn và xung đột. Có lẽ, em cũng có một quả tim như thế. Màu trắng, cái thứ màu sắc mà ta có thể dễ dàng tìm thấy ở bất cứ nơi nào trên vùng đất này vào những ngày mùa Đông tuyết phủ, màu mà người Mỹ gọi là White, đó có phải là định mệnh không em ? Chỉ có em và những người thân yêu của em mới hiểu được cái quy ước của màu sắc ấy. Nhưng anh thì anh nhìn thấy màu trắng của con Thiên Nga đang thân nhiên bơi lội trên mặt một hồ nước trong xanh. Đã có lúc anh cầu mong con Thiên Nga ấy trở thành con chim Phượng Hoàng đang bay ở trên cao, bay mãi, bay mãi về một nơi chốn nào mà ở đó có được một mùa

Xuân tươi đẹp nhất. Chắc em đã biết, trong truyền thuyết cổ, con chim Phượng Hoàng tượng trưng cho sự vĩnh cửu sau một lần...

Chính vì thế, khi những người bạn tù của anh được đưa sang đây định cư, tuy không dễ dàng gì hội nhập nhanh chóng vào cái xã hội có quá nhiều khác biệt, lạ lẫm và kỳ cục này, họ đã tìm thấy lại mùa Xuân đã mất. Một mùa Xuân đích thực mà sự tự do chào đón họ bằng những bông tuyết rơi xuống trong mùa Đông

này. Họ chỉ tìm thấy lại mùa Xuân thôi chứ không thể thấy được cái thiên đường họ mơ tưởng. Nếu nói là thiên đường thì đó hẳn phải là một “thiên đường lạc lối “ hoàn toàn với những hạt hăng, ngõ ngàng, xa cách bởi những tác động của môi trường sống chung quanh. Họ là những người còn giữ lại ít nhiều quá khứ đau khổ mà tương lai là một cánh cửa mở ra dẫn đến một mùa Xuân cho con cái của họ. Trong cái băng giá của những bông tuyết đang rơi xuống trong mùa Đông vừa đến, em hãy để trí tưởng tượng của em quay về một bếp lửa đầy than hồng mà trên đó là nồi bánh

Thủy Quân Lục Chiến

chung sôi sục của những mùa Xuân cũ ở quê nhà. Hãy nghĩ đến quá khứ với một chút hoài niệm về những ngày tháng êm đềm đã qua và em sẽ cảm thấy hạnh phúc khi ngồi một mình trong bóng đêm lắng nghe một khúc nhạc nói về mùa Xuân. Chỉ có những giây phút yên tĩnh nhất của tâm hồn em mới có thể cảm nhận được mùa Xuân đang lẩn quất đâu đó quanh em, đang đi từng bước thật nhẹ vào đời sống em.

Em yêu dấu,

Có lẽ từ giây phút này, những cánh mai

đang bắt đầu chớm nở trong lòng của những người từ 20 năm qua chưa hề thấy mùa Xuân đích thực hiện diện trong đời sống họ. Cùng với nỗi hân hoan của hàng triệu triệu quả tim nô nức chờ đợi mùa Xuân sẽ trở về trên quê hương chúng ta sau khi con quái vật có tên gọi là Cộng Sản đã chết, anh gửi đến em một chút năng của Saigon còn đọng lại trên người anh là kẻ mới đến xứ này cùng với lời chúc :” Em sẽ sớm tìm thấy mùa Xuân ấm áp dù chỉ mới đêm qua lòng em còn đầy băng giá “

Huỳnh Văn Phú

Chút Thời Gian Còn Lại Viết Cho Mùa

quỹ thời gian tao không còn nhiều nữa
tấm thân tàn cũng sắp sửa ra đi
nhìn non sông giờ đã chẳng ra gì
có tiếc nuối thì đâu đã bạc trắng...
mày và những bạn bè còn may mắn
sống lưu vong nhưng không bằng tao
một kiếp đời đã thương tật lao đao
bạn chúng nói chúng tao là phản quốc
ĐM nó _ nghe là tao phản uất
một lũ người giống bọn khỉ trường sơn
răng vấu môi thâm với đôi mắt căm hờn
chúng hạch sách...vơ vét về đất bắc
bạn tao sống những tháng ngày trầm uất
những con người như chết vẫn chưa chôn
và để rồi những chiều đến hoàng hôn
nốc rượu nhạt nén nỗi hờn mất nước

năm tháng hằn sâu vết thương cào sứt
đuôi _mè_ sứt_ que lại cơm áo mưu sinh
thằng có chân công thằng cụt loanh quanh
tấm vé số bán ăn xin sống tiếp
ĐM _ hết đời chiến binh một kiếp
vẫn tự hào là người lính miền Nam
vẫn giữ trong tim một ngọn cờ vàng
và màu áo hoa rừng luôn bất khuất
những dòng này có thể là di chúc
nếu có về thập tao một nén nhang
biết đâu chừng hồn tao vẫn lang thang
đi tìm lại những thằng đồng đội cũ..

Mũ Nâu Lan Phi